

Výroční zpráva
Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy
o poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb.,
o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů

Za kalendářní rok 2018

Stručný přehled	
počet podaných žádostí o informace	183
počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti / z toho částečné odmítnutí	16 / 6
počet podaných rozkladů proti rozhodnutí	5
počet soudních rozsudků ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace	4
počet poskytnutých výhradních licencí	0
počet stížností podaných podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb.	8

Údaje ve smyslu § 18 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů:

a) počet podaných žádostí o informace a počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti

V roce 2018 bylo podáno celkem 183 žádostí o informace. O odmítnutí žádosti bylo ministerstvem rozhodnuto v 16 případech (z toho v 6 případech bylo rozhodnuto o částečném odmítnutí žádosti).

b) počet podaných odvolání proti rozhodnutí

Bylo podáno celkem 5 rozkladů proti rozhodnutí ministerstva o odmítnutí žádosti.

c) opis podstatných částí každého rozsudku soudu ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a přehled všech výdajů, které povinný subjekt vynaložil v souvislosti se soudními řízeními o právech a povinnostech podle zákona č. 106/1999 Sb., a to včetně nákladů na své vlastní zaměstnance a nákladů na právní zastoupení

V roce 2018 bylo čtyřmi rozsudky soudu rozhodnuto ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí ministerstva o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace. Jedná se o následující rozsudky:

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018, č.j. **9 As 448/2017 – 35**.

– Opis podstatné části rozsudku:

„Absence zrušení rozhodnutí stěžovatele

Městský soud v napadeném rozsudku opomněl – v rozporu s požadavkem § 16 odst. 4 informačního zákona - zrušit rozhodnutí stěžovatele (tj. prvostupňové rozhodnutí) a neuvedl pro tento postup žádné důvody. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, se rozšířený senát vyjádřil k opomenutí krajského soudu (resp. zde městského) zrušit rozhodnutí povinného subjektu podle § 16 odst. 4 informačního zákona. [...] V judikovaném případě spočívalo opomenutí krajského soudu v tom, že pouze zrušil rozhodnutí odvolacího orgánu, avšak nezrušil rozhodnutí povinného subjektu (prvostupňového orgánu), ani mu nenařídil poskytnutí požadovaných informací.

V posuzovaném případě sice městský soud stěžovateli poskytnutí požadovaných informací nařídil, avšak opomněl zrušit jeho prvostupňové rozhodnutí. Přesto lze závěr rozšířeného senátu vztáhnout přiměřeně i na projednávanou věc. Městský soud měl nejen pravomoc, ale i povinnost zrušit rozhodnutí stěžovatele. Pokud tak neučinil, zatížil své rozhodnutí vadou, která je důvodem pro jeho zrušení. [...]

K odepření informace, kterou vytvořil soukromý subjekt

Druhou kasační námitkou se stěžovatel de facto dovolává výjimky podle § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona. [...] Obě strany sporu si jsou vědomy rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 10 As 59/2014, avšak vyvozují z něj rozdílné závěry. Zatímco stěžovatel skutkově odlišuje svoji situaci od situace posuzované ve výše uvedené věci, žalobkyně naopak tvrdí, že závěry judikátu na ni plně dopadají. [...] Podstatnými pro nyní projednávanou věc jsou zejména odstavce 50 a 51 shora označeného rozsudku: ‚Není proto rozhodné, zda účastníci výběrového řízení vyjádřili formalizovaným aktem souhlas s poskytnutím požadovaných informací stěžovatelce; již samotnou účastí v daném výběrovém řízení je totiž takový souhlas obsažen. Vzhledem k aplikovatelnosti zásady transparentnosti lze uzavřít, že v posuzovaném případě staly se informace obsažené v odevzdaných nabídkách součástí veřejné soutěže, a tudíž i veřejně dostupným zdrojem informací [...]. Podáním nabídky reagujícím na záměr obce (zde hlavního města Prahy) pronajmout nemovitý majetek vyjadřuje účastník výběrového řízení tímto záměrem ohlášeného svou vůli podrobit se podmínkám výběrového řízení, včetně jeho veřejného charakteru; nabídka tak musí obsahovat požadované náležitosti, jež ve výsledku představují informace, na jejichž poskytnutí existuje dle informačního zákona právní nárok.‘

Z výše uvedeného je zřejmé, že v citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud posuzoval skutkovou situaci obdobnou: jednalo se o veřejného zadavatele (hlavní

město Praha) hospodařícího s veřejnými prostředky, jež organizoval výběrové řízení mimo zákon o veřejných zakázkách, avšak výběrové řízení vyhlásil s ohledem na požadavek transparentnosti (zakotvený v citovaném ustanovení zákona o hlavním městě Praze). Transparentně a hospodárně při nakládání s veřejnými prostředky je nepochybně povinen postupovat i stěžovatel [...]. Jediná významná odlišnost judikované věci od projednávaného případu, na níž upozorňuje stěžovatel, spočívá v tom, že žalobce žádal informace o všech nabídkách, zatímco v projednávané věci žalobkyně žádá pouze informace o jedné vítězné nabídce. Tato odlišnost však není dostačující, aby odůvodnila posouzení projednávané věci odlišně od věci judikované.

Soud naopak spatřuje v obou případech podobnost: jedná se vždy o hospodaření s veřejnými prostředky ze strany povinného subjektu (§ 2 odst. 1 informačního zákona) a o poskytnutí informací o veřejném výběrovém řízení. Není důležité, že v posuzovaném případě žalobkyně omezila svoji žádost jen na informace o vítězné nabídce: rozsah požadovaných informací je na uvážení žadatele, což plyne ze samotné povahy subjektivního práva na informace; nejde o povinnost žádat informace v určitém předem definovaném rozsahu.

Není ani podstatné, že žalobkyně v žádosti o poskytnutí informací nesleduje veřejný zájem (není ‚reprezentantkou široké veřejnosti‘). Odkaz stěžovatele na nálezný Ústavního soudu ve věci sp. zn. IV. ÚS 1378/16 proto není přílehlavý. V této věci stěžovatelé požadovali poskytnutí informací podle § 8b informačního zákona – od 227 obcí a blíže nespécifikovaném počtu krajů, ministerstev a organizačních složek státu v rámci celé České republiky žádali informace o platech úředníků (tajemníků a vedoucích odborů). Jednalo se proto o informace, které se bezprostředně dotýkají soukromí konkrétních fyzických osob, k čemuž Ústavní soud uvedl, že ‚[p]rávo na informace ve veřejném zájmu není absolutní; pokud jeho výkon zasahuje do práva na ochranu soukromého života, chráněného článkem 10 Listiny a článkem 8 Úmluvy, je nutno v každém jednotlivém případě všechna tato práva poměřovat a zajistit mezi nimi spravedlivou rovnováhu‘. V posuzovaném případě jde však o informace, týkající se právnické osoby a její podnikatelské činnosti, o ochraně ‚soukromého života‘ zde nemůže být řeči.

Není ani významné, pro jaký účel žalobkyně informace žádala, stejně jako není významné, jaký zájem sleduje (veřejný či soukromý), což Nejvyšší správní soud opakovaně uvedl ve svých rozhodnutích. Například v rozsudku ze dne 7. 5. 2009, č. j. 1 As 29/2009 – 59, konstatoval následující: ‚K působnosti povinného subjektu se tedy vztahují zpravidla všechny informace, které má objektivně k dispozici. Tento závěr logicky plyne ze zásady zákonnosti výkonu veřejné moci. Povinný subjekt je povinen vykonávat svou činnost pouze v mezích a způsoby stanovenými zákonem, a pokud v rámci své činnosti fyzicky disponuje některými informacemi, mělo by to být pouze v důsledku výkonu jeho zákonné působnosti. Žadatel o informaci tak má právo na sdělení všech údajů, s nimiž povinný subjekt pracuje a jejichž poskytnutí

není vyloučeno či omezeno podle § 7 - § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím (viz také Korbek, František a kol. 2004. Právo na informace. Komentář. Praha: Linde, s. 108-110; Kužilek, Oldřich – Žantovský, Michael. 2002. Svoboda informací. Svobodný přístup k informacím v právním řádu České republiky. Praha: Linde). ‘. Faktický účel, pro který žalobkyně informace žádá, nepředstavuje zákonný důvod (§ 7 až § 11 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů), pro který by stěžovatel jako povinný subjekt mohl poskytnutí informace odepřít. [...]

K odepření informace, která je předmětem obchodního tajemství

Z ustanovení § 9 informačního zákona vyplývá, že „[p]okud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne.“ V rozhodnutí stěžovatele ani v rozhodnutí o rozkladu není odůvodněno odepření poskytnutí informace poukazem na ochranu obchodního tajemství; tento důvod stěžovatel uvedl až v řízení před soudy. [...] Soudní ani správní spis neobsahuje kopie požadovaných informací, a proto nelze posoudit, zda požadované informace mohou být obchodním tajemstvím či nikoli. V obecnosti lze přisvědčit městskému soudu, jenž poukázal na § 504 občanského zákoníku, podle něhož se obchodním tajemstvím rozumí konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení. Městský soud také správně vytkl stěžovateli, že splnění podmínek pro ochranu obchodního tajemství není v rozhodnutí uvedeno, resp. k odmítnutí poskytnutí informací nepřikročil správní orgán z důvodu obsaženého v § 9 odst. 1 informačního zákona, ačkoli později (v řízení před soudy) se tohoto důvodu dovolával. Nejvyšší správní soud však nesouhlasí s tím, že je a priori možné vyloučit, že by požadovaná informace (či její část) nemohla být obchodním tajemstvím dle § 504 občanského zákoníku. Definice obchodního tajemství je velice široká a bez znalosti konkrétní požadované informace nelze zjistit, zda může zahrnovat obchodní tajemství či nikoli. [...]

Městský soud si v dalším řízení vyžádá od stěžovatele požadované informace a posoudí, zda jsou předmětem obchodního tajemství. Pokud dospěje k závěru, že nikoli, zruší rozhodnutí stěžovatele a rozhodnutí o rozkladu a nařídí stěžovateli informace poskytnout.“

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2018, č.j. **3 A 21/2016 – 72.**

– Opis podstatné části rozsudku:

„Ke kasační stížnosti žalovaného rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 As 448/2017-35 tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2017, č. j. 3 A 21/2016-34 zrušil, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud vytkl prvoinstančnímu soudu, že neposoudil, zda jsou požadované informace obchodním tajemstvím.

Soud po posouzení dané věci konstatuje, že žalovaný se možností, zda lze odepřít poskytnutí požadovaných informací z důvodu ochrany obchodního tajemství v rozhodnutí vůbec nezabýval, použil tuto argumentaci až v písemném vyjádření k podané žalobě. V prvostupňovém ani v napadeném rozhodnutí tedy vůbec není uvedeno, zda byly splněny podmínky pro ochranu obchodního tajemství, ačkoliv se žalovaný později ochrany obchodního tajemství jiného subjektu, jako důvodu pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, dovolává. Žalovaný uvedeným postupem zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, neboť se nevypořádal s možností použití ustanovení § 9 InfZ, ačkoliv si této potenciální překážky při posuzování otázky, zda poskytnout požadované informace byl vědom. Jak uvedl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 As 448/2017-35, jímž byl zrušen rozsudek Městského soudu v této věci: „Jestliže však stěžovatel odepřel poskytnutí požadovaných informací z důvodu ochrany obchodního tajemství oprávněné, aniž by to uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí, jeho rozhodnutí je v tomto smyslu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. To samé platí i o rozhodnutí o rozkladu.“. Ačkoliv tedy žalovaný v soudním řízení trvá na tom, že požadované informace jsou obchodním tajemstvím, není vůbec zřejmé, proč se tímto argumentem nezabýval již v napadeném rozhodnutí. Žalovaný se tak sám dostal do situace, kdy zatížil své rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. [...]

Soud žalovanému ukládá, aby znovu ve věci rozhodl, nejprve však posoudil a pečlivě odůvodnil, zda a jaké konkrétní informace za obchodní tajemství považuje, není-li jich, požadované informace poskytl.“.

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2018, č.j. **9 A 219/2015 – 39.**

– Opis podstatné části rozsudku:

„Městský soud v Praze se předně zabýval námitkami, jimiž žalobce pod prvním žalobním bodem poukazoval na taxativní charakter výčtu důvodů pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informací a namítal, že důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informací aplikovaný žalovaným nemůže jako další skutková podstata odmítnutí žádosti za situace, kdy není obsažen ve výlukách dle zákona č. 106/1999 Sb., ani není obsažen v jiném zákoně stanovujícím omezení poskytování informací, obstát. Soud neshledal tyto žalobní námitky z níže uvedených důvodů opodstatněnými.

Městský soud v Praze připomíná, že podle čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod lze svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnost. Formální podmínkou, která ze zmíněného pravidla stanoveného ústavním pořádkem vyplývá, tedy je požadavek zákonného stanovení důvodu pro neposkytnutí informace. Žalobci lze tedy přisvědčit potud, že důvody pro odmítnutí

žádosti nemohou vyplývat a nemohou být dovozovány pouze z podzákoných právních norem či z jiných právních skutečností (právního jednání, ze smlouvy apod.). Na druhé straně však soud musí uvést, že Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi opakovaně dovedl možnost (resp. nutnost) odmítnout žádost o informace i z nepsaného, tzv. faktického důvodu. Takovým faktickým důvodem odeprání informace připuštěným Nejvyšším správním soudem je přitom vedle neexistenci informace či opakované žádosti o totožné informace rovněž případ zneužití práva na informace na straně žadatele. Městský soud v Praze pro větší stručnost odkazuje na závěry vyslovené v tomto směru v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2012, čj. 9 Ans 7/2012 - 56, ze dne 25. 6. 2014, čj. 6 As 68/2014 - 21, ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012 - 62, publ. pod č. 3155/2015 Sb. NSS, či ze dne 25. 3. 2015, čj. 8 As 12/2015 - 46, publ. pod č. 3310/2015 Sb. NSS, které zneužití práva na straně žadatele explicitně připouští jako jeden z důvodů pro odmítnutí žádosti o informace podané v režimu zákona č. 106/1999 Sb. Shodný právní názor Nejvyšší správní soud potvrdil i ve svém recentním rozsudku ze dne 10. 1. 2018, čj. 6 As 189/2017 - 32, kde výslovně konstatoval, že „nezpochybňuje, že institut zneužití práva může představovat důvod, na jehož základě povinný subjekt odmítne poskytnout požadované informace“.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2018, č.j. **3 As 211/2017 – 20**.

– Opis podstatné části rozsudku:

„Městský soud v projednávaném případě vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se poskytování informací o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků, která byla završena výše uvedeným rozsudkem rozšířeného senátu č. j. 8 As 55/2012 – 62. Závěry, které rozšířený senát v tomto rozsudku vyslovil, byly následující:

, [112] Informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím zásadně poskytují.

[113] Povinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a nevýznamným způsobem a zároveň nevyvstávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.

[114] Osoba, o jejímž platu se má informace poskytnout, může mít v řízení před soudem postavení osoby zúčastněné na řízení podle § 34 s. ř. s. ‘.

K závěru vyslovenému v bodě [112] rozšířený senát uvedl, že zákon o svobodném přístupu k informacím vylučuje, aby byl v každém konkrétním případě prováděn test proporcionality s ohledem na střet práva na informace s právem na ochranu soukromí, neboť ten provedl již v obecné rovině zákonodárce a vyřešil jej v případě

příjemců veřejných prostředků zásadně ve prospěch práva na informace. V bodě [113] citovaného rozsudku rozšířený senát provedl korekci názoru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 5 As 64/2008 – 155 (z něhož vycházel i městský soud v nyní projednávané věci), podle něž je při posuzování žádosti o informace podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím rozhodující pouze skutečnost, zda se požadovaná informace týká poskytování veřejných prostředků a zda jejímu sdělení nebrání výluka obsažená v § 8b odst. 2. Tato korekce spočívala v ,možnosti a nutnosti v určitých případech na základě uplatnění principu proporcionality výjimečně odeprít informace o platu zaměstnance poskytovaného z veřejných prostředků. ‘

Předně je třeba přisvědčit stěžovateli v tom, že městský soud sice uvedený rozsudek rozšířeného senátu v napadeném rozsudku rozsáhle cituje a vychází z něj, avšak nadále vychází také ze závěrů vyslovených v rozsudku č. j. 5 As 64/2008 – 155, aniž by zohlednil korekci, kterou rozšířený senát provedl ve vztahu k paušálnímu vyloučení provádění testu proporcionality při poskytování informací podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím (viz výše k bodu [113] rozsudku rozšířeného senátu). Za předpokladu správnosti závěrů vyslovených v rozsudku rozšířeného senátu by přitom bylo na místě právě v nyní projednávaném případě danou výjimku uplatnit, neboť tento případ je v mnoha ohledech specifický (např. konkretizací žádosti, povahou poskytnutého plnění či postavením stěžovatele).

Závěr vyslovený rozšířeným senátem v citovaném rozsudku však byl v době po vydání napadeného rozsudku překonán v nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, rozhodující senát tedy konstatuje, že bude v nyní projednávané věci vycházet z právního názoru obsaženého v tomto nálezu. V něm Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti týkající se poskytování informací podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, a také o ústavnosti uvedeného ustanovení, přičemž řízení o této ústavní stížnosti běželo před Ústavním soudem v době rozhodování městského soudu v nyní projednávané věci. [...]

V uvedeném nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16, ze kterého bude rozhodující senát vycházet, Ústavní soud zejména konstatoval, že ,nesouhlasí se závěrem Nejvyššího správního soudu vysloveným v jeho rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012, že test proporcionality není třeba provádět při posuzování jednotlivých konkrétních případů, protože takový text prý provedl již zákonodárce při formulaci ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Žádným zákonem nelze abstraktně vyloučit ochranu základních práv a svobod, zaručenou ústavním pořádkem. V každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné orgány veřejné moci zvážit význam a intenzitu dotčených práv. (...) Ústavní soud konstatuje, že poskytování informací o odměnách za práci není obecně protiústavní, nicméně případný zásah do základních práv dotčených osob je nutno posuzovat podle okolností každého jednotlivého případu. ‘

Ratio decidendi zmíněného nálezu přitom spočívalo zejména v tom, že ‚[i]nformace o platových poměrech zaměstnanců jsou osobní údaje, spadající pod ochranu článku 10 Listiny a článku 8 Úmluvy, zaručujících právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života, a právo na informační sebeurčení, umožňujícího jednotlivci spoléhat na své právo na soukromí z hlediska dat, která jsou shromažďována, zpracovávána a šířena. V posuzovaném případě je poskytnutí těchto informací povinnou osobou (zaměstnavatelem) zřetelným zásahem do práva stěžovatelů na ochranu před zasahováním do soukromého života a do práva na ochranu před neoprávněným zveřejňováním osobních dat. Dochází takto ke střetu ústavně garantovaných základních práv, tj. práva stěžovatelů na ochranu před zasahováním do soukromého života dle čl. 10 Listiny a čl. 8 Úmluvy - to na straně jedné, a práva žadatele na svobodu projevu (a v jeho rámci práva na informace ve veřejném zájmu), chráněného článkem 17 Listiny a článkem 10 Úmluvy - to na straně druhé. Při střetu základních práv nutno vycházet z principu, že všechna základní práva jsou rovnocenná. Orgány aplikující relevantní právní úpravu - tj. v posuzovaném případě osoby poskytující informaci, správní orgány a soudy v systému správního soudnictví - musí v každém jednotlivém případě porovnat dotčená základní práva, a posoudit, zda mezi nimi byla dodržena spravedlivá rovnováha.‘.

Ze srovnání závěrů vyslovených v citovaném nálezu Ústavního soudu a v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, je jasně patrné, že v tomto ohledu vedle sebe neobstojí, neboť rozsudek rozšířeného senátu vykládá znění § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím ve vztahu k principu proporcionality ústavně nekonformně. Pro úplnost je vhodné dodat, že citovaný nálezn není ojedinělý, stejné závěry vyslovil Ústavní soud např. také v nálezu ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16.

Ústavní soud v prve citovaném nálezu tedy dospěl k závěru, že ‚[p]řed poskytnutím informací o platu a odměnách zaměstnance, vyžádaných žadatelem na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, je nezbytné provést test proporcionality a v jeho rámci posoudit zejména, zda poskytnutí informací je klíčové pro výkon práva žadatele na svobodu projevu, přičemž je třeba zejména zkoumat, zda a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu, b) informace samotná se týká veřejného zájmu, c) žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. ‚společenského hlídacího psa‘, d) informace existuje a je dostupná.‘ S tímto závěrem se rozhodující senát zcela ztotožňuje a pro stručnost v podrobnostech odkazuje na citovaný nálezn.

Rozhodující senát je toho názoru, že uvedený nálezn Ústavního soudu je možno vztáhnout i na nyní projednávanou věc, neboť je nutné za použití argumentu a fortiori (a maiori ad minus) dovodit, že jestliže má správní orgán (potažmo správní soud) povinnost provést test proporcionality před poskytnutím informací o zaměstnancích povinného subjektu, tím spíše je nezbytné tento test provádět

v případech, kdy se jedná o poskytnutí informací o osobách poškozených orgánem veřejné moci, které stojí zcela vně systému veřejné správy.

Ve světle výše uvedeného tedy nemůže obstát závěr městského soudu, že v projednávané věci nelze provádět test proporcionality a je třeba poskytnout požadované informace ,bez dalšího‘. V návaznosti na to pak neobstojí ani dílčí závěr městského soudu, že povinný subjekt bude mít vždy povinnost poskytnout údaje o platbě v souladu s § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, jelikož ,dané plnění zcela zjevně nespadá pod výlukou stanovenou v § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím‘. [...]

Nejvyšší správní soud také považuje za vhodné zdůraznit, že pokud by byl uvedený závěr městského soudu správný, pak by byl v logickém rozporu s tím, ,že osoby, jež mohou být poskytnutím požadovaných informací dotčeny ve svém právu na informační sebeurčení, mají v řízení o odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace postavení účastníka řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu‘. Pokud totiž městský soud uvedl, že se tyto informace poskytují ,bez dalšího‘, pak by účastenství osoby, o níž jsou informace poskytovány, ve správním řízení, nemělo žádný praktický význam. [...]“.

Ministerstvo vynaložilo v roce 2018 v jednom z výše uvedených soudních sporů na náhradu nákladů řízení protistraně 15 342 Kč.

Ministerstvo dále ve dvou soudních sporech týkajících se zákona č. 106/1999 Sb., jejichž předmětem ovšem nebylo přezkoumání zákonnosti rozhodnutí, vynaložilo v roce 2018 na náhradu nákladů řízení protistraně celkem 26 570 Kč.

Ministerstvo nevyužívá v souvislosti se soudními spory týkajícími se zákona č. 106/1999 Sb. služeb advokátní kanceláře.

d) výčet poskytnutých výhradních licencí, včetně odůvodnění nezbytnosti poskytnutí výhradní licence

Nebyly poskytnuty žádné výhradní licence.

e) počet stížností podaných podle § 16a, důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení

V roce 2018 bylo podáno 8 stížností ve smyslu § 16a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

Ve 3 případech byla podána stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., podle kterého může stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace podat žadatel, kterému po uplynutí lhůty podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7 nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

Ve 2 případech byla podána stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., podle kterého může stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace podat žadatel, kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí.

Ve 3 případech byla podána stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., podle kterého může stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace podat žadatel, který nesouhlasí s výší úhrady sdělené podle § 17 odst. 3 nebo s výší odměny podle § 14a odst. 2, požadovanými v souvislosti s poskytováním informací.

Z toho v 1 případě nebylo o stížnosti dosud rozhodnuto.

Důvody pro podání stížnosti a stručný popis způsobu vyřízení:

1. Stěžovatel zpochybňoval dobu nutnou k vyhledání informací. Podle stěžovatele se všechny požadované informace nacházejí v elektronické podatelně povinného subjektu, odkud je lze snadno vyhledat fulltextovým vyhledávačem. Výše úhrady byla rozhodnutím ministra o stížnosti potvrzena.
2. Stěžovatel nesouhlasil s výší požadované úhrady. Namítal, že jeho předchozí žádost byla vyřízena bez požadavku na úhradu nákladů, ačkoliv zpracování informací muselo být časově stejně náročné. Ministr dospěl k závěru, že ministerstvo v daném případě stanovilo výši úhrady správně, a proto ji rozhodnutím o stížnosti potvrdil.
3. Stěžovatel namítal, že žádost o informace nebyla vyřízena řádně, poněvadž obdržené sdělení nesplňovalo náležitosti úkonu vydávaného správním orgánem v souvislosti s vyřizováním žádosti o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb. Ministr zjistil, že obsahem sdělení ministerstva požadované informace nebyly, a proto rozhodnutím o stížnosti přikázal ministerstvu žádost vyřídit ve lhůtě 15 dnů od doručení rozhodnutí.
4. Stěžovatel namítal, že ministerstvo mu neposkytlo veškeré požadované informace a o zbytku žádosti nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Ministr zjistil, že stěžovateli skutečně nebyly poskytnuty všechny požadované informace, a proto rozhodnutím o stížnosti přikázal ministerstvu žádost vyřídit ve lhůtě 15 dnů od doručení rozhodnutí.
5. Stěžovatel namítal, že žádost nebyla vyřízena v zákonné lhůtě poskytnutím informací nebo rozhodnutím o odmítnutí žádosti. Ministerstvo žádost vyřídlilo v tzv. autoremeduře (ve lhůtě 7 dnů od doručení stížnosti byly poskytnuty požadované informace).
6. Stěžovatel namítal, že ve lhůtě neobdržel požadované informace a výzva k úhradě nákladů nebyla dostatečně odůvodněna. Ministerstvo žádost vyřídlilo

v tzv. autoremeduře (ve lhůtě 7 dnů od doručení stížnosti byly požadované informace žadateli poskytnuty, jelikož bylo zjištěno, že úhrada byla provedena dalším žadatelem o informace, a proto ji nelze již požadovat).

7. Stěžovatel namítal, že žádost nebyla vyřízena v zákonné lhůtě poskytnutím informací nebo rozhodnutím o odmítnutí žádosti. Ministerstvo žádost vyřídilo v tzv. autoremeduře (ve lhůtě 7 dnů od doručení stížnosti byly poskytnuty některé požadované informace a ve zbytku bylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí části žádosti).